

Hanna Gadomski,
Maternji jezik (mala noćna igra)
No Rules, 2020.
norulespublishing.com
norulespublishing@gmail.com

urednik: Vladimir Živanović

lektura i korektura: uredništvo

korice: autorka

edicija: nePROZaično

Hanna Gadowski

Maternji jezik

(mala noćna igra)

Bezbojne zelene ideje besno spavaju.

Noam Čomski

Luda

„Molim te, javi mi se što pre. Nešto se dogodilo. Dobro sam, samo moramo da se vidimo.“

To je pisalo u SMS poruci koju sam zatekla na utišanom telefonu posle plesne radionice. Stajala sam u ulazu stare dorćolske zgrade, već spremna za polazak, jakna zakopčana do grla, šal preko usta, kapa natučena do očiju.

„Sve okej?“, pita me sitna plavokosa devojka koja me je prilično izlomila pre samo pola sata. Nisam joj to rekla, ali zaključila sam da bi joj, umesto plesa, više legla neka ozbiljno agresivna borilačka veština. Nije zamišljeno da me posle ove radionice sve boli.

„Da, da, poruka od prijateljice“, dižem pogled s telefona i pomeram se u stranu da je propustim. Ostali su već napolju. Neki iz grupe su otišli, a nekolicina bi još malo da se druži i trenutno pregovara o dobrom mestu za kafu.

„Ideš s nama?“, pita me Đole, krupan, razbarušen mladić s kojim volim da se smejem, ali ne i da plešem. Uopšte ne razumem logiku njegovog kretanja. Zato se tokom radionice prećutno izbegavamo.

„Ipak ne. Moram do prijateljice, sad sam

pročitala poruku...”

„Šteta“, iskreno je razočaran Đole, jer smo se oboje radovali toj kafi. A i galami koju uvek pravimo gde god se nađemo.

„Da, i meni je žao. Ali izgleda da je hitno.“ Gledam ih snuždeno, a onda se pozdravljam sa svima i krećem uzbrdo.

Dok se oprezno gegam po poledici i neraščišćenom snegu, kucam poruku Senki. Mogu da stignem do nje za desetak minuta.

„ČEKAM TE“, odgovara.

Spuštam telefon u ceger i ubrzavam. Ne volim zimu. Osećam se zarobljeno u debeloj odeći i nemogućnosti da brzo i slobodno koračam ulicama, onako kako sam navikla. Probijam se preko leda, ugaženog snega i mestimično očišćenog asfalta, s pogledom prikovanim na tlo ispred svojih dubokih cipela.

Na prvom uglu, zamalo se sudaram s nekim. Podižem pogled i zaledim se u neverici. Preda mnom je potpuno maskirana dvorska luda, kao džoker u kartama, sa sve zvončićima na kapi s tri roga. Stoji i gleda me s ukočenim osmehom, vrlo usredsređeno. Rekla bih čak da pilji u mene.

„Izvinite“, kažem, sabravši se malo.

„Požuri“, šapatom izgovara Luda, značajno mi

se unevši u lice. A onda, samo brzo sklizne pored mene i skrene u ulicu kojom sam se do malopre uspinjala.

Čujem tih zvuk zvončića, ali kad se okrenem i pogledam nizbrdo, nema nikoga.

Šta je ovo? Stojim u mestu, omlitavela od iznenađenja. Okrećem se oko sebe, za trenutak zaboravljam kuda sam krenula. Onda se setim. Senka. Čeka me. Treba da požurim. A Luda? Samo je brzo ušao negde. Ili se sakrio. Zima je. Možda neki maskenbal. Biće da je to. Da. Senka. Rekla je da dođem što pre.

I tako polazim s ugla, skrećem nalevo. Čudno, ali ulica je pusta iako nije kasno. Kao da je praznik. Inače, čak i u sitne noćne sate ovde uvek ima nekog. Posebno u ovom kraju s toliko kafića, malih restorana, klubova. Ali, ulica je potpuno tiha, nijedan automobil ne prolazi dok odmičem najbrže što mogu, sitnim koracima, iz opreza čak blago savijenih kolena. Kao neka bakica, pomišljam.

Posle desetak metara osećam se malo sigurnije. Ne ubrzavajući, polako počinjem da razgledam usku putanju kojom hodam, između zgrada i parkiranih automobila. Izgleda kao da su sva ta vozila već dugo tu, nečišćena od napadalog snega. Drvored je kao ugalj crn i beo, bez senki, i odjednom mi dolazi sećanje na jedno davno putovanje. Bila sam dete i išli

smo kolima na skijanje. Zaustavili smo se u Bratislavi da prenoćimo. U grad smo stigli kasno. Ulice su bile isto ovako puste, samo blistavo osvetljene i zavejane. Sve je izgledalo kao u nekoj dečjoj slikovnici, svečano, nestvarno. U hotelskoj sobi je bilo pretoplo, prozori nisu mogli da se otvore, ali sam s njih mogla da vidim miran, beo trg. I sve je bilo sablasno tiho.

Iz jednog ulaza ispred mene, bešumno izlazi Senka. Bez kaputa, šala i kape. S nekim sanjivim izrazom lica okreće se ka meni i prilazi mi.

„Hej, otkud ti ovde?“, pitam je i moj glas zvuči čudno, bez odjeka u snegom obloženom prostoru.

Senka polako okreće glavu i gleda nekud preko levog ramena.

„Hoću nešto da ti pokažem“, izgovara odsutno, neprirodno mirnim, ravnim glasom koji nimalo ne liči na nju.

Okreće se i počinje da hoda ispred mene, lagano, ne obazirući se na nesigurnu bljuzgavicu pod našim nogama. I odjednom primećujem da je sneg ovde beo i čvrst, tek blago ugažen, pa zbunjena žurim za njom.

„Senka?“, zovem je. „Šta ti je?“

Ona se ne obazire na moje pitanje, samo korača dalje.

„Senka? Stani! Šta se desilo?“, približavam joj

se i već pružam ruku da je uhvatim za lakat.

Ona zastaje, ovlaš se osvrne i kratko me pogleda stavljajući prst na usta.

„Videćeš...“, šapuće. I ubrzava korak.